

Editörün Notu: Revcom.us, 1999’da halk savaşı sırasında Nepal’in gerilla bölgelerinin derinliklerine seyahat eden ve *Nepal’deki Halk Savaşından Kesitler* adlı kitabın yazarı Li Onesto’dan aşağıdaki yazıyı aldı. Çevirisini okurlarımız için aktarıyoruz.

Kaynak için bkz: [Child Brides and Sex Trafficking in Nepal: Hypocrisy of the New York Times by Li Onesto \(revcom.us\)](http://revcom.us)

Yakın tarihli bir *New York Times* makalesi, Nepal’de çocuk evliliğinin endişe verici seviyelerde arttığını, COVID-19’un bu durumu daha da kötüleştirdiğini ve genç yaşta yapılan evliliklerle genç yaşta ölümler arasında bir bağlantı olduğunu bildirdi. (1) *The Times* ayrıca çeşitli makaleler de yayınladı. Nepal’de kaçırılan binlerce genç kadının Hindistan’daki genelevlerde çalışmaya zorlandığı aktarıldı. (2) Tüm bunlar doğrudur, korkunç şeylerdir ve tamamen gereksizdir. (3)

Ancak burada açık bir ikiyüzlülük durumunu görmek gerekiyor. Çünkü Nepal’deki halk kitlelerinin, kadınların bu korkunç biçimlerde ezilmelerine karşı radikal ve devrimci bir mücadeleye giriştikleri, bütün bu dehşetlerin ötesine geçmeyi amaçladıkları bir dönem vardı. *Times* -ana akım burjuva basınındaki diğerleriyle birlikte- ABD hükümeti Hindistan gibi diğer gerici güçlerle birlikte devrime saldırmak ve onu bastırmak için harekete geçerken, bu mücadeleye şiddetle iftira attı. Kamuoyunun Nepal’deki devrime karşı çıkması için yoğun dezenformasyonlar yaydı.

Nepal’de 1990’larda kırsal alanlarda yoğunlaşan Maoist Halk Savaşı, emperyalist tahakküm ve feodalizmin bütün bir tarihine meydan okumuştur. Bu mücadele, her ne kadar eksiklikleri olmasına rağmen, gerçekten özgürleştirici devrimci bir mücadeleydi. (4) Ne yazık ki, birkaç nedenden dolayı, bu mücadele devrim rotasından saptı ve elde ettiği özgürleştirici ve devrimci ilerlemeler ciddi bir şekilde geri çekildi. Sürecin tersine dönmesi bugün bazı dehşetlerde kendini gösteriyor. (5) Bununla birlikte, aslında yürütülen Halk Savaşının ve devrimin temel amaçlarından biri, çocuk evlilikleri ve kadın ticareti gibi şeylere son vermek de dahil olmak üzere kadınlara yönelik tüm baskılarla savaşmaktır.

Foto: Li Onesto

1999’da Nepal’deki gerilla kontrolündeki bölgeleri gezdiğimde, kadınların kurtuluşunun bu devrimin ne kadar hayati bir parçası olduğunu ve kadınların bu mücadelenin ön saflarına çıktığını bizzat gördüm. Silahlı mücadelenin başladığı evrenin adeta bir hapisane kapısının açılması gibi olduğunu anlatan kadın ve erkeklerle röportaj yaptım. Binlerce kadının savaşta eşit bir yer talep ederek mücadele ettiği bir dönemdi. Bazıları babalarına ve kardeşlerine meydan okumak zorunda kalmıştı. Bazıları gerici kocalarını terk etmek durumunda kaldı. Diğerleri, ebeveynlerinin kaderlerini belirledikleri görücü usulü evliliklerden kaçtılar. Kadınlara aşağılık muamelesi yapan, kadınlara fikirlerinin hiçbir önemi yokmuş gibi hissettiren feodal geleneklere isyan ettiler. İsyancıların aile içi şiddetle ve tecavüzle nasıl mücadele ettiklerine, kadınların ilk defa Halk Savaşı ile özgürleştirilen bölgelerde yalnızca okula gitmelerine izin verilmesini değil aynı zamanda bu doğrultuda teşvik edildiklerini ve boşanmakta özgür olduklarına dair hikayeler duydum. En ilham verici olanı da, hem genç hem de yaşlı kadınların yeni bir özgürlük bulduğunu, yozlaşmış ve baskıcı hükümeti devirmek için Halk Savaşı’na katılarak bambaşka bir geleceğe baktıklarını gördüm. (6)

“Liberal” Medyadan İftiralar ve Yalanlar

Peki o dönemde bu canlı gerçeklikle tam bir tezat oluşturarak, *New York Times* Nepal’deki Halk Savaşı hakkında ne dedi ve ne “haberi” yaptı? O zamanlar ve şimdi çocuk evlilikleri ve kadın ticareti gibi baskıcı geleneklerin arkasındaki itici güç olan feodalizm, ataerkillik ve emperyalizmle savaşan bir devrim hakkında ne söylemeleri gerekiyordu?

The Times sürekli ve defalarca bu devrim hakkında yalan söyledi ve devrime iftira attı. Nepal hükümetinin yozlaşmış ve baskıcı doğasını kabul ettiler, ancak onu devirmek için verilen mücadeleyi “sakat bırakan bir halk savaşı” olarak adlandırdılar. (7) İsyancıların “korkunç” insan hakları ihlallerinden ötürü suçlu olduğunu ve köylülerin “Maoistlerin geri döneceğinden” korktukları için ağlayan çocuklarını yatakların altına sakladıkları yalanını tekrarladılar.

Foto: Li Onesto

Halk Savaşını adam kaçırma, gasp, zorunlu silah altına alma ve çocuklara askerlik yaptırma şeklinde bir tür “suç örgütü” olarak adlandırdılar. İsyancıları binlerce insanı öldürmekle suçladılar. Sivil ölümlerden gerçekte en çok hükümet askerlerinin sorumlu olduğunu, isyancı olduklarından şüphelenilenlere işkence yapmaktan ve kadınlara tecavüz etmekten bu hükümet askerlerinin sorumlu olduğu gerçeğini bulanıklaştırdılar (9) Bu yaşananlar, hükümet güçlerinin ve gerici güçlerin seferber olduğu devrimci bir iç savaştı. New York Times, bazı liberal insan hakları gruplarıyla birlikte, bu tür eylemleri “insan hakları ihlalleri” ve “işkence” olarak adlandırdı. Oysa Maoistler tarafından öldürülen insanların büyük çoğunluğu polis veya savaş halindeki askerlerdi. Ayrıca muhbirler gibi diğerleri hedef alındığında, bunun nedeni eylemlerinin doğrudan Maoistlere ve diğerlerinin hapsedilmesine, işkence görmesine veya öldürülmesine yol açmasıydı. *New York Times*, “Hindu krallığının feodal toplumundaki derin ve köklü yoksulluğa ve ayrımcılığa” karşı devrim yapmak isteyen Maoistlere karşı defalarca iğrenç benzetmeler yaptı, “kendilerini bir ağacın etrafına saran bir sarmaşık” olduklarını iddia etti. (10) Gerçekte Maoistler, tam da miadı dolmuş monarşiye, ayrımcı kast sistemine ve insanları derin bir yoksulluk içinde tutan feodal/kapitalist sisteme son vermekle ilgili oldukları için yaygın bir halk desteği kazanmışlardı.

Foto: Li Onesto

Kadınların eşitliği üzerine yazan “liberal” *Harper’s* dergisi de Nepal’deki Halk Savaşına saldırdı. 2005’teki önemli bir makalede Eliza Griswold, 75 siyasi bölgenin 73’ünü isyancıların kontrol altında tuttuğunu kabul etti ve ardından bir kişinin söylediği “Ülkenin yüzde 99’u Maoistlerden hoşlanmıyor” cümlesini sanki bu bir gerçekmiş gibi alıntıladi. Bu tarz, ana akım medyanın kullandığı standart bir dezenformasyon ve iftira yöntemidir: Gericici bir kişiden alıntı yapılır, bu “tekil şahıs” ile egemen “anlatı” bağlamında kamuoyu yaratılır ve güçlendirilir. Olan şey buydu, büyük ölçüde gerçeklikle çelişen iftira niteliğinde “anlatılar” servis edildi. Kırsal kesimdeki halkın gerçek desteği ve katılımı olmadan isyancılar nasıl böyle büyüyebilirdi? Griswold bunu baskı ve terör yoluyla yaptıklarını söylüyor. Ama gerçekte, gerçek eksiklikler olsa bile, bu kesinlikle doğru değildir. İnsanları davalarına kazanmak için çalıştılar ve kontrol ettikleri alanlarda eşitsizlik ve baskıdan kurtulma özgürleştirici hedeflerini yansıtan gerçek değişiklikler yapıldı. Yakalanan askerlere işkence yapmadılar ve bunun yerine birçoğunu sağlıklı bir şekilde Kızıl Haç’a veya diğer insan hakları örgütlerine salıverdiler. Serbest bırakılan askerler, “propaganda dinlemek” zorunda kaldıklarını ve devrime katılmalarının istendiğini, ancak zarar görmediklerini bildirdiler. İsyancılar, gericici hükümet için savaşmaya devam ederlerse cezalandırılacaklarını, fakat orduya dönmek yerine köylerine geri dönerlerse kendilerine para ve yiyecek verileceğini söylüyorlardı. (11)

Liberal Medyanın Rolü

New York Times ve *Harper’s* gibi “ana akım, liberal” kurumlar kapitalist/emperyalist

sistemin bir parçası olarak çok önemli bir role hizmet ediyorlar, bu da ABD’nin bu sistemin tepesinde egemenliği için rekabet etmesine destek olmaktır. Zaman zaman, bu sistemin ve toplumun bazı “sorunlarının” gerçek yüzünü ifşa ediyorlar, endişelerini dile getiriyorlar ve böyle bir baskının daha “katlanılabilir” hale getirilebileceğini umuyorlar. Ancak bu, kapitalizm-emperyalizmin altında yatan sistemi ya da ABD’nin rolünü ve doğasını sürdürmek ve bu sistemin işleyişi ve bu ülkenin tarihini asla temelden sorgulamamakla sınırlandırılmıştır.

Bob Avakian’ın dediği gibi; *“bunlar, yönetici sınıfın haber medyası olarak poz kesen kaba propaganda organlarıdır. Bunlar yalnızca bazen söylendiği gibi, kurumsal veya yandaş medya değildir. Bunlar, bu sistemin egemen sınıfının propaganda araçlarıdır. Kapitalistlerin kontrolündeki, emperyalistlerin kontrolündeki medya bu sistem altında halkın kasıtlı olarak bilgisiz tutulmasında veya sistematik olarak yanlış bilgilendirilmelerinde ve yanlış eğitilmelerinde çok önemli bir rol oynar.”*

Nepal’deki Halk Savaşı gibi sistemi ve sömürü ve baskı ilişkilerinin temelini tehdit eden devrimci bir güç ortaya çıktığında, bu “liberal” sesler iftiralar ve çarpıtmalarla adeta fişkirarak ortaya çıkarlar, farklı enstrümanları olan ama hepsi aynı şarkıyı çalan bir orkestra gibidirler. İyi niyetli olabilecek, baskının hafifletildiğini gerçekten görmek isteyen muhabirler bile bunu küçük burjuva bakış açılarıyla yaparlar. Mevcut düzeni gerçekten yıkılması gerektiğinden, bunun radikal doğasından, ayaklanmadan ve kaostan korkarlar; gerçek özgürleşme yolunda radikal olarak yeni ve daha iyi bir sosyal düzen oluşturmaya dahil olmaya, gerçek bir devrimci çözüme sırt çevirirler.

The New York Times, yalnızca bundan etkilenen milyonlarca okuyucu için değil, aynı zamanda diğer medya kuruluşları için de ülke kamuoyunun tonunu belirlemektedir. Ve sürekli bir şekilde, *Times* insanları ne ve nasıl düşünecekleri ve dünyaya nasıl yaklaşacakları konusunda eğitmektedir. “Sistemde yanlış şeyler olsa da, bu halen tüm olası dünyaların en iyisidir” fikrini aşlamak buna dahildir. İşin aslı, *New York Times* ve diğer ana akım medya, en azından ABD’de çoğu insanın Nepal’de ilham verici, özgürleştirici bir Halk Savaşı olduğundan habersiz kalmasını sağlamıştır. Ve eğer insanlar bu konuda bir şey biliyorlarsa bile, bunun temelini pis iftiralar ve yalanlar oluşturmaktadır.

Referanslar:

1. Bhadra Sharma ve Jeffrey Gettleman, *New York Times*, 8 Mart 2021, “Nepal’de ve Tüm Dünyada Çocuk Evliliği Yükseliyor”.

2. “Nepal’de Alınan ve Satılan Kadınlar”, Katie Orlinsky, *New York Times*, 31 Ağustos 2013.
3. Bu konuda daha fazla bilgi için, Sunsara Taylor’ın Hintli gazeteci Ruchira Gupta ile *The RNL — Revolution, Nothing Less — Show*’un 44. bölümünde yer alan röportajından alıntıya bakabilirsiniz.
4. Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki Nepal’deki devrimci halk savaşı 1996’da başlatıldı ve 2000’lerin başlarında kırsal alanın çoğunu kontrol etmeye başladı. 2005 yılına gelindiğinde, başkent Katmandu da dahil olmak üzere ana şehirlerde nüfuzlu, daha geniş orta tabakalı insanlarla ülke çapında iktidarı ele geçirmenin eşiğine yaklaşıyor ve bu meseleyle boğuşuyorlardı. Tüm bunlar, silahlı tehditler de dahil olmak üzere büyük yeni zorluklar ortaya çıkardı. Hindistan, ABD ve diğer gerici güçlerin devrime ve Nepal halk kitlelerine karşı müdahalesi gündemdeydi. Bu zorluklar karşısında, Nepal Komünist Partisi (Maoist) çizgi, yöntem ve yaklaşımdaki ciddi eksiklikleri ve zayıflıklarıyla birlikte 2005-2006’da ciddi şekilde yoldan çıkmaya başladı ve birkaç yıl sonra, insanlık için çok olumsuz bir gelişme olarak en sonunda devrimci hedefi tamamen terk etti. Bununla ilgili daha fazla bilgi ve komünist önderlikle ilgili dersler için Bob Avakian’ın *Yeni Komünizm*’i, “IV. Bölüm: İhtiyacımız Olan Önderlik”, özellikle 356-361. sayfalar ve daha önceki bir bölümdeki 174-176. sayfalara bakılabilir. Bu bölümler aynı zamanda, 2009 yılında kamuoyuna duyurulan ve yayınlanan Nepal Komünist Partisi (Maoist) ile Devrimci Komünist Parti ABD arasındaki bazı temel mücadeleleri de anlatmaktadır.
- Bkz. [Devrimci Komünist Parti ABD - NKP \(Maoist\) Mektuplaşmaları | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](#).
5. Devrimci Komünist Parti ABD’nin polemiklerine bakınız: “Nepal’deki Gelişmeler ve Komünist Hareket için Kazançlar Üzerine: Devrimci Komünist Parti ABD’den Nepal Komünist Partisi (Maoist)’e Mektuplar. [Devrimci Komünist Parti ABD - NKP \(Maoist\) Mektuplaşmaları | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](#)
6. Li Onesto, 1999’da Nepal’deki gerilla bölgelerine gitti. Revcom.us adresinde bulabileceğiniz bu geziden kesitler Li Onesto’nun *Nepal’deki Halk Savaşından Kesitler*, Pluto Press ve Insight Press, 2005 (Revolution Books Berkeley ve Amazon’dan temin edilebilir)
7. “Sakat bırakan ‘halk savaşı’ sona eriyor. Nepal’deki Maoist isyancılar hükümetle barış anlaşması imzaladı,” *New York Times*, 21 Ekim 2006, vurgu eklendi.
8. “Maoist İsyan Büyürken, Nepal Demokrasinden Korkuyor”, Celia W. Dugger, *New York Times*, 24 Nisan 2002
9. İnsan hakları örgütleri de buna, devrimci güçlere saldırmak için yaygın bir yöntem olan “her iki taraf da suçlanacak” anlatısını tekrarlayarak katkıda bulundular.
10. “Maoist İsyan Nepal Kırsalında Güç Dengesini Değiştiriyor”, Amy Waldman, *New York Times*, 5 Şubat 2004 ve “Direnişçiler Nepal’de Büyüyen İstikrarsızlık Yaratıyor”, David Rohde, *New York Times*, 29 Aralık 2002.
11. “Burada Katmandu’da Kolay Değil”, Eliza Griswold, Harper’s dergisi, Mayıs 2005. Ayrıca bakınız: “Harper’ın Nepal’deki Maoistler Üzerine Yazdığı Makalenin Reddedilmesi — Katmandu’da Yalanlar Anlatmak”, Li Onesto, revcom.us, 26 Haziran 2005. Griswold’un ana “kaynaklarının” bir hükümet generali, muhafazakar bir editör, ABD’nin Nepal büyükelçisi ve “Maoist işkencelerin kurbanları” için kurulan bir merkezdeki insanlar dahil tamamen Halk Savaşı’na karşı çıkan kişiler olduğuna dikkat edilmelidir.